

Willi Waffel

Tijdens Euro 2016 was er veel tijd voor introspectie. Er waren de trainingen waar je niks van mocht zien en die ook niks voorstelden, er waren de persconferenties waarin niks werd gezegd en er werd twee keer per week gevoetbald. Er moest wel veel worden gereisd, maar dan nog. Elke dag een verhaaltje, elke dag die onzin aanhoren, om de zoveel tijd honderden kilometers aan het stuur, dan heeft een mens tijd om na te denken.

Zo stelde ik mij meermaals de existentiële vraag of ik niet te negatief schreef. Bijvoorbeeld over de toiletten met houtzaagsel op onze perscampus. Of over de bondscoach. Telkens weer kwam ik na bezinning tot de volgende conclusies:

- a. de toiletten stinken en zijn derhalve vies;
- b. bondscoach Marc Wilmots kan er niks van.

Dat laatste was al in 2014 op de wereldcup gebleken toen hij met amper één goede wedstrijd werd uitgeschakeld. In al je naïviteit denk je – hoop je – dan: ook trainers kunnen bijleren, of ze kunnen zich laten bijstaan als ze het zelf niet meer zo goed weten. Niet Wilmots. De fouten van de wereldcup werden de fouten van Euro 2016. De val was niet te vermijden.

Insiders, onder wie spelers, (oud-)stafleden en (oud-)collega's die veel meer van dat rare voetbalspel kennen dan ik, hadden mij in de aanloop naar dat Europees kampioenschap haarfijn op Willi's manco's gewezen.

In de rampzalige wedstrijd tegen Italië, waarin geen tempo en geen bezieling zat en waarin de verdedigers niet wisten wat de middenvelders zouden doen en omgekeerd en ook de middenvelders niet wisten wat de aanvallers zouden doen en omgekeerd, en de doelman zich blauw ergerde en dat ook na afloop liet blijken, werden alle manco's live afgespeeld. Play, rewind, play, rewind, play: het deed pijn aan de ogen.

**Wilmots was
altijd ontslagen,
niet door
de schuld van
de pers maar
omdat de meeste
spelers hem niet
meer wilden.
Hij is een miscast
als trainer**

Ondanks de blessurelast in de defensie als ontsappingsroute zag je na die wedstrijd ook de Wilmots-fans onder de pers opschuiven in de richting van – zo zei hij het van de week op de tv – “de drie of vier Vlaamse bashers onder de journalisten die hij een waffel had willen verkopen”.

Van één zinnetje had ik kort na het EK wel een beetje spijt: een aap in de dug-out had het even goed gedaan, dat was er misschien wat over. De kans was niet onbestaande dat het gezin Wilmots-

Lambeets, hoewel geen

DM-lezers, dat ooit onder ogen zou krijgen – bij de kapper bijvoorbeeld, want het zinnetje haalde *Dag Allemaal*. Bovendien was ik niet vergeten hoe ik tien jaar geleden heel keurig was ontvangen op zijn gerestaureerde hoeve in zijn bureau, waar hij voor koffie en versnaperingen had gezorgd. En dat het een leuk gesprek was geworden.

Die wroeging is van de week op slag verdwenen. Door de schuld van Wilmots heb ik naar Luk Alloo moeten kijken, maar gelukkig zitten aan alle slechte dingen altijd goede kantjes. Zo begreep ik uit zijn apologie dat hij eind augustus al een interview had gegeven aan *Le Soir*. Dat had ik gemist en heb ik dinsdagnacht nog opgehaald. Collega Stéphane Vande Velde stelde daar keurig de vragen die moesten worden gesteld en Wilmots antwoordde even keurig. Weliswaar meestal naast de kwestie en steeds teruggrijpend naar zijn mantra's: ik heb veel gewonnen (maar nooit als het er echt toe deed), ik heb geen fouten gemaakt en ik heb veel pech gehad.

De aankondiging van deze Alloo luidde: “Had Wilmots dit interview gegeven na het EK, hij was nooit ontslagen.” Dat was een beetje veel eigen lof stinkt, maar dat heb je met televisie altijd. Tv-makers moeten tv maken en vooral niet boven hun journalistiek gewicht boksen. Let op, de *road trip* van Alloo en Wilmots was best wel goed entertainment waarbij niet te veel moest worden nagedacht, maar ook niet meer dan dat.

Nooit ontslagen? Wilmots was altijd ontslagen, niet door de schuld van de pers maar omdat de meeste spelers hem niet meer wilden. De bottomline blijft: Wilmots is een miscast als trainer. Eerst bij STVV, dan bij

Schalke en uiteindelijk ook bij de Rode Duivels viel hij door de mand. Hij gaat het nu in het buitenland proberen. Doe maar Willi. Probeer Saudi-Arabië, Qatar, de Verenigde Arabische Emiraten. Het imperium Willi Waffel en Meesteres zal er ongetwijfeld wel bij varen en ons voetbal ook.

